

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, нахосящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Energía de Galicia (Engasa) S.A./Administración General del Estado**

(Дело C-106/18)

(2018/C 161/29)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия ⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, намиращи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Duerocanto S.L./Administración General del Estado**

(Дело C-107/18)

(2018/C 161/30)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Duerocanto S.L.

Ответник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?